

BUĎ IBA môj

Tváre vojny: Príbehy, na ktor

BARBORA ASTOR

VENUS
PRES

BUỒ IBA
môj

Barbora Astor: Bud' iba môj
Štvrtá časť voľnej série Môj
Vydanie prvé
Copyright © 2025 Barbora Astor

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2025 ako svoju 35. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Simona Vranková
Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková
Grafika: Freepik.com, Depositphotos.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-49-7
ISBN pdf: 978-80-69085-50-3
ISBN epub: 978-80-69085-51-0
ISBN mobi: 978-80-69085-52-7

VENUPRESS
Bratislava 2025

*S nekonečnou láskou a vdakou venujem Radke.
Bez teba by sme túto knihu teraz nedržali v rukách.*

“Nemôžete sa vrátiť naspäť
a zmeniť začiatok. Ale môžete
začať tam, kde práve ste,
a zmeniť koniec.”

C. S. Lewis

BARBORA ASTOR

BUĐ IBA
měj

PROLÓG

ZANE

Súčasnosť

Strešný hotelový apartmán, kam som prišiel nezvyčajne ako prvý, bol skvelý výber. Netuším, či zaň môže Jeffrey, Haydenov manažér, alebo niekto iný, ale výhľad z neho ma zamestnáva už nejakých pätnásť minút. Medzitým som sa stihol pozdraviť s Lukom a Loganom, ktorí prišli v rozmedzí niekoľkých minút po sebe. Na uvítanie sme sa bratsky objali, ako to bývalo za čias, kedy nás spájala jedna hudobná skupina. Prehodili sme pár viet, ale ako začali rozoberať čosi, čo ma v podstate nezaujímal, diskretné som sa od nich vzdialil a zapozeral sa na londýnsky horizont.

Potrebujem si utriediť myšlienky.

Je pre mňa zvláštne nielen to, že som v jednej miestnosti s chalanmi, ktorí boli súčasťou môjho života počas takmer šiestich rokov, ale aj skutočnosť, že nás čaká spoločný koncert. Aj keď bude iba jeden, charitatívny. Prvý po rokoch, kedy sa podarilo každému z nás preraziť aj ako sólistovi, i keď s nálepkou ex-člena najslávnejšej chlapčenskej skupiny súčasnosti. Tej sa nezbaví-

me asi nikdy, nech by sme sa o to akokoľvek snažili. Ani členov Beatles to neobišlo, takže naša snaha by bola rovnako márna ako tá ich.

London Eye sa v diaľke pomaly točí a zrkadlí tak kolobeh mojich vlastných úvah. V istej chvíli preváži tú predchádzajúcu úplne nová, keď sa prehupne cez pomyselný vrchol tak ako kabínka kolotoča, ktorá sa postupne vracia smerom k zemi. Po chvíľkovom zamyslení sa nad útržkom z témy, ktorú rozoberajú Logan s Lukom, sa mi nasťahuje do popredia mysle spomienka na včerajšok a môj posledný telefonát s Giou.

Och, Gia... *božská Gia*, ako ju zvyknú označovať médiá a fanúšikovia. Závan čerstvosti, aký vraj svet modelingu potreboval. Moja, hm... partnerka. Na základe nášho posledného rozhovoru je však toto pomenovanie dosť otázne. Neviem, na čom sme. Považujú nás za pár snov, miláčikov šoubiznisu. Mladí, nadaní, s hviezdnu budúcnosťou. Stretli sme sa pri nahrávaní klipu k môjmu debutovému singlu, kde sme podľa scenára mali mať k sebe *blízko*. Tlač, ale aj všemožné sociálne siete či paparazzoovia sa toho chytili a fotky z natáčania doslova zamorili internet. Naši manažéri sa napokon dohodli, že by sme z toho ošiaľu mohli vytĺcť okrem iného najmä pekné prachy, a náš vzťah potvrdili.

Padlo nám to vhod. *Vtedy*.

De facto sa niečo, čo začalo ako PR dohovor, neskôr prehĺbilo do priateľstva a napokon do reálneho vzťahu, a to na všetkých úrovniach.

Neboli sme si ľahostajní ani po fyzickej stránke, Gia ma priťahovala aj ako žena. Rozumeli sme si, dokázali sme sa rozprávať skutočne o hocičom a navyše zvládala až nečakane dobre krotiť moju komplikovanú povahu či z času na čas chaotickú myseľ. Našli sme akúsi sú-

hru, ako spolu fungovať, a zároveň dopriať tomu druhému priestor, aby ani jeden z nás nevyznieval ako niekto, kto si vydobýja pozornosť a bez toho druhého nedokáže existovať. Naše časové harmonogramy nám inú koexistenciu ani nedovoľovali.

Moja aj jej kariéra vyleteli prudko nahor.

Naraz sme boli pozývaní na rôzne spoločenské akcie, vynárali sa naši spoloční „známi“ a v päťkách sa nám každú chvíľu motal nejaký fotograf. Ustrážiť si súkromie bol odrazu nadľudský výkon, ale zopár rokov sme to už zvládali. Lenže aj tu platí, že nič netrvá večne a aj to, čo sa zdá byť dokonalé, ukáže časom svoje slabé stránky. A práve ich existencia zamestnala moju myseľ natoľko, že som na nejaký čas pozabudol, kde som a prečo som vlastne tu.

„Pamätáte, keď sme tam boli všetci? Tie Japonky, ktoré vyzerali ako bábiky?“ Lukova otázka ma vytrhne zo zamyslenia. Spozorujem, že v miestnosti sú už aj Hayden s Nealom. Nechápem, ako mi mohol ujsť Nealov typický smiech. Musel som byť pekne pohrúžený do vlastných myšlienok, keď som ich príchod nezaregistroval. Vyzerá to tak, že spomínajú na spoločné časy a zážitky, ktoré im nejako utkveli v pamäti.

„Chcem vám niečo povedať, chalani, keď sme tu konečne sami. Som rád, že si sa k nám pridali, Zane.“ Haydenov hlas znie naraz vážne, je úplným protikladom nedávnych veselých okamihov, smiechu a doberania sa. Prikývnem na znak, že som tiež rád, že som s nimi do toho šiel, i keď je pravdou, že ma moja manažérka Sarah od účasti odhovárala.

Hayden sa nadýchne. „Včera som sa... oženil.“

Ticho, ktoré po jeho slovách nastane, ruší iba zvuk klaksónov z ulice pod nami. Nato sa všetko akoby navyvo rozbehne. Chalani hovoria jeden cez druhého.

„Vážne?“

„Si robíš srandu, Hayden?“

„Gratulujem!“

„Môžem to potvrdiť, bol som im za svedka.“ Neal potvrdí s krátkym smiechom Haydenove slová a pobúcha ho naoko tvrdo po chrbte. Akoby mu tým chcel povedať – si macher!

Kdesi v mojom podvedomí sa v rovnakej chvíli rozkmitá zvláštny impulz, akási výstražná kontrolka. Varovanie, otázky, rozhorčenie a napokon aj dosť veľké nepochopenie. Mieša sa toho vo mne dosť. Premýšľam, či som vôbec dobre počul a porozumel, ale podľa reakcií chalanov nejde o prelud.

Neveriacky pokrútim hlavou a podídem niekoľkými krokmi bližšie. „Hayden, bro! Nemusíš sa hneď ženiť, keď si chceš dobre zašukať. Vieš, že takých sa vždy nájde...“

„Ježiši, teraz si to zabil, Zane,“ vybehne na mňa Neal.

Kontrolka teraz priam reve. „A nemám pravdu? Koľko býva nablízku ochotných dievčat a ty sa hneď ženíš?“ Pokúšam sa vysvetliť, kam svojimi slovami mierim a pripomenúť im, ako to roky fungovalo u každého z nás, keď sme boli ako skupina na vrchole, ale ich výrazy a pohľady mi skôr túžia zapchať ústa. Na druhej strane, netušil som, že Hayden niekoho má. Alebo sa ženiť musel, lebo nejaká bujará noc nezostala bez následkov?

„Asi nemá význam ti to vysvetľovať,“ prehovorí Hayden chladne a nakrátko sa na každého z nás zadíva. „Nechajte si to pre seba, prosím. Nikde ani zmienka, nepretriekajte sa, chceme to utajiť čo najdlhšie.“

Svojou žiadosťou podpichne diablika vo mne o čosi viac. Z hrdla mi vybubľe pobavenie. „Chceš to tajiť?! To je taká špata?“

„Sklapni, Zane! Čo to, kurva, do teba vošlo? Ani ju

nepoznáš!“ rozčúli sa Neal, čo je v jeho prípade zvláštne. Vždy bol medzi nami ten, koho nič nerozhodilo.

Má však pravdu. Čo to do mňa vošlo? Nepoznám ju. Jej meno i výzor sú mi zatiaľ neznáme, ale podľa toho, aké typy žien sa okolo nás väčšinou motajú, tuším, aká asi bude. Pokúšam sa v mysli vyvolať predstavu tej, ktorá si Haydena tak omotala okolo prsta, ale znenazdajky sa mi pred očami vynorí úplne iná tvár. Tá, ktorú som nevidel... ako dlho? Hádám je to už niekoľko rokov. Som si však istý, že tie plavé kučeravé vlasy a úsmev, sčasti šibalský, sčasti tak desivo odzbrojujúci, patrili práve *jej*. Zažmurkám, prudko potrasím hlavou a ten neostrý obraz, iba akási spomienka, sa rozplynie ako hmla. Meno, ktoré sa mi mihne na zlomok sekundy v mysli, určite neznie ako Gia.

Z vedľajšej miestnosti sa naraz ozvú tóny klavíra. Pekne rázne. Som najbližšie pri dverách, a tak nečakám a prejdem tam. Koberec, do ktorého sa mi pri chôdzi zabárajú topánky, tlmí moje náhlivé kroky. Tesne za mnou vojdú Luka s Loganom. Sú rovnako zvedaví, čo sa to deje.

Nechápavo sa zadívam na brunetku sediacu za bielym klavírom. Prsty jej behajú po klávesoch bez najmenšieho zaváhania. Zamračím sa. „Čo to má znamenať? Ako si sa sem dostala?“

Neodpovie mi, nie hneď. Najprv dohrá melódiu, ktorá mi je vcelku známa, a otočí sa na stoličke tvárou k nám. Zadíva sa priamo na mňa.

„Vieš, ehm,“ odkašle si, akoby jej robilo problém spomenúť si na moje meno, „Zane, však?“

To si snád' robí srandu?!

Zvrtnem sa na chalanov. Ani sa nepokúšajú skryť, že sa bavia. Hayden sa opiera ramenom o stenu pri dverách, ktorými sme sa sem nahrnuli, a jeho tvár je takmer bez výrazu. *Takmer*. Len jeho oči a to, ako sa na ňu pozerá...

Neznáma nakloní mierne hlavu, opätuje mu krátky pohľad. Odkasle si a zloží ruky z klávesov. „Jeden by povedal, že po tom čase, čo ste spolu strávili, máte okrem priateľstva voči sebe aj nejaký, hm, rešpekt?“

Zazriem na ňu. „Čo to má, sakra...?“

„Tvoje slová ma o tom veľmi nepresvedčili.“ Prstami zopakuje kúsok melódie. „To, že si urazil mňa, mi je u prdele, pretože ťa nepoznám a úprimne, ani po tom netúžim. Ale urazil si tiež Haydena, s ktorým máš toho toľko za sebou, až ma udivuje, že si si to vôbec dovolil povedať.“

„Pekne si mu to vysvetlila,“ povie Neal so smiechom.

Kedy sa k nej dostal? Čo mi stále nedochádza?

Brunetka zatvorí veko nad klávesmi. Jej odpoveď je stručná: „Zaslúžil si.“

S poriadnou dávkou opovrhnutia sa zasmejem. „Ako, prosím? Kto je to dievča, chalani?“

„Zdala si sa mi povedomá,“ poznamená Luka. „Hayden, už chápem, že ťa očarila natoľko, že –“

„Chalani, to je ona, Becky,“ preruší ho Hayden. Veľmi rýchlo sa ocitne pri nej a pomôže jej vstať od klavíra, jej ruka zostáva v tej jeho. A v tom okamihu mi dôjde, o čo ide a kto je brunetka predou mnou. Od Haydena je o dosť nižšia. Biela, mierne priehľadná blúzka a džínasy obopínajú jej vcelku štíhlu postavu. V podstate je ešte dievčaťom, ale to, ako vystupuje, svedčí o opaku. Dokázala mi to iba niekoľkými vetami.

Zakloním hlavu, prejdem si dlaňami po tvári a nevediaci vydýchnem. Pokašľať veci hneď v úvode, to mi ide dokonale. V duchu nadávam sám sebe a pátram po dôvode, ktorý to celé započal a nahol moje rozpoloženie až tak, že som kompletne pohorel v úvodnej lekcii s názvom „prvý dojem“. Môžem si za to sám. Moje vlast-

né neistoty a otázky, ktoré ma prenasledujú v posledných týždňoch čoraz častejšie, najmä tie o zotrvaní vo vzťahu bez jasnej budúcnosti, narazili do hladkej steny zrkadla, aké mi pred chvíľou nastavili Hayden s Becky. Väčšie protiklady hádam ani neexistujú. Zmätočný kolotoč sa vo mne roztáča odznova, tentoraz má však aj ostré hrany, ktoré bodajú. Hlboko. Zákerne. Uvedomím si, že som vždy túžil po niečom takom, čo z tých dvoch predomnou priam kričí. Že mám v sebe zafixovanú ideu vzťahu, aký majú aj moji rodičia – naplnený, plnohodnotný, nemenný. A ja mám čo?

Máš, čo si chceš, ozve sa škodoradostne moje podvedomie. Máš iba ilúziu, ktorú živí prelud slávy.

Lenže tá hmlistá spomienka, čo sa vo mne znenazdajky vynorila... Rozochvený obraz tváre, postavy... Vidi na nej. Zlomok sekundy vyvrhnutý zo dna pamäti. Prečo vlastne prišla? A práve teraz? Môže za to skutočnosť, že som sa dnes po dlhom čase stretol s chalanmi, ktorí boli súčasťou môjho života toľké roky, a moja myseľ si jednoducho skombinovala útržky spomienok?

A aký to má vlastne význam?

Cinkne výťah. Hlas Haydenovho manažéra mi v tej chvíli znie ako predzvesť búrky. „No tak, kde to viazne? Šup šup, autá vás čakajú!“

1

JENA

Súčasnosť

Naposledy som ho videla, keď ešte nebol slávny, jeho hudbu nehrali v rádiách a jeho tvár nezdobila obálky magazínov. Posledné *ahoj a držím ti palce* som mu povedala v čase, kedy bol len obyčajný chalan bývajúcí na jednej z ulíc Bradfordu. Aj dnes si viem jasne vybaviť okamihy, keď na mňa uprel tie svoje nádherné oči farby čokolády s mihalnicami, ktoré mu závidelo nejedno dievča. Vždy dokázal nahliadnuť cez všetky vrstvy môjho *ja*. Tam, kam som nevpúšťala nikoho okrem neho, pretože som tam skrývala svoje najväčšie tajomstvá, obavy aj sny.

Zane bol vždy tak trochu zasnívaný, ale vedel, čo v živote chce. Istým spôsobom bol mojím vzorom, aj keď moje sny museli zostať na pár rokov odložené. S úspechom v talentovej šou sa jeho život razom zmenil. Otočil o stoosemdesiat stupňov.

Drasticky a nenávratne.

Už v ňom viac nezostalo miesto pre mňa, jeho najlepšiu priateľku prakticky od narodenia. A, bohužiaľ, ani pre kamarátov z našej partie z ulice. Spolužiaci sa stali bý-

valými, keďže prerušil štúdium, a svoju detskú izbu vymenil za tie hotelové. Občas som premýšľala nad tým, či boli rovnako útulné a osobné ako jeho vlastná v dome, ktorý bol od toho nášho vzdialený iba niekoľko metrov. Bolo aj v nich cítiť jeho kreativitu, zvedavosť a zamilovanosť do hudby, umenia, vesmíru a žltej farby?

Rada samu seba presviedčam, že to tak bolo. Že aj napriek tomu, že v nich nikdy nezostával dlho, dokázal do nich prepašovať niečo malé zo svojho starého života. Má ešte vždy rád maľovanie? Vidí stále čaro v básňach, alebo sa zvykne svojím typickým fascinovaným pohľadom hodiny pozerat' na súhvezdia?

Po toľkých radikálnych zmenách v jeho živote... Zmenil sa aj on sám?

Chcela by som vedieť, či som mu chýbala rovnako, ako chýbal on mne. Či bol naozaj tak extrémne zaneprázdnený, keď mi aj týždeň neodpísal na správu. Pohltila ho práca a povinnosti tiež vtedy, keď mi prvýkrát v živote nezablahoželal k narodeninám? Keď som strávila prvé Vianoce sama v izbe pod dekou a so slzami v očiach namiesto vymieňania si ručne vyrobených darčiekov? A aj druhé, tretie a všetky nasledujúce?

Chápala som to.

Nie, klamem.

Nechápala, aj keď som sa o to veľmi snažila. Jeho neprítomnosť na mňa neskutočne doliehala, najmä v prvých rokoch. Možno som bola istým spôsobom sebecká, ale chcela som svojho najlepšieho priateľa späť. Nikdy mi nenapadlo, že by mohla byť neprítomnosť jedného človeka taká citelná, ale... bola, neskutočne. Za všetky tie roky nás toho spájalo toľko, že by som rozprávaním o spoločných zážitkoch strávila niekoľko dní, azda aj týždňov. Moja druhá polovica z *nerozlučnej dvojky*,

ako nám hovorievali ostatní z našej partie, tu naraz nebola, a tú prázdnotu nedokázal zaplniť nik iný.

Ako čas plynul, prešla som si hádam všetkými fázami smútku – od popierania, cez hnev, obviňovanie a sklúčenosť, až po prijatie na záver. Rozdelili sme sa jediným krutým rezom osudu, a zatiaľ čo ja som sa zmietala v neistote a neznámej prázdnote, Zane vyzeral byť v rozhovoroch šťastnejší než kedykoľvek predtým. V tom momente som pochopila, že čosi ako spriaznené duše neexistuje a že smútok a bôle sú čisto moje vlastné a vyliečiť ich môžem iba ja. Postupne som akceptovala fakt, že Zane už viac nie je stredobodom môjho života a ani ja nie som súčasťou toho jeho. Prestala som si klásť otázku *prečo*. Nastal čas pohnúť sa vpred. Zakázala som si akokoľvek privolávať spomienky na minulosť a túlať sa nimi. Zostali zamknuté v najhlbších kútoch mojej mysle aj srdca. Toto metaforické upratovanie následne uvoľnilo priestor pre nové zážitky či niekoľkých nových ľudí, ktorí mi skrížili životnú cestu, a moje dni proste plynuli ďalej. Svoju bolesť a zranenia som ukryla za vysokú, no nie hrubú bariéru občasného sarkazmu a ľahostajnosti voči niektorým veciam či osobám. Blízko k sebe som si nepúšťala skoro nikoho, ako jediná mala za ňu prístup moja mama. Pri nej som sa nebála byť sama sebou.

„Jena, prídeš teda neskôr?“ Aj cez odposluch zachytím v maminom hlase náznak obáv.

„Áno, mami,“ odvetím jej, kým sa zase vrátim k dokončovaniu svojho mejkapu. Pred zrkadlom som sa trochu pozabudla, stratila v myšlienkach... *naňho*. Na minulosť. „Ak budem meškať, tak iba chvíľku. Neručím za premávku.“

„Mohla si ísť vlakom, mala by si to jednoduchšie, ako trepať sa z Londýna štyri hodiny autom.“

Vzdychnem si, zase tá istá pesnička. „Rada šoféru-

jem. A keď budem v meste, dostanem sa až k domu Malekovcov ľahšie vlastným autom, ktorým aj odídem, než si brat' od stanice taxík, nemyslíš?“

„Škoda, že si nešla včera so mnou. Ušetrili by sme jednu cestu,“ neodpustí si poznámku. Viem si predstaviť, že za celý čas, čo je v Bradforde, nevystřčila päty z izby, pretože má príliš veľa práce. Aj keď je ešte vždy majiteľkou nášho starého domu na ulici, kde bývala aj Zaneova rodina, zakaždým, keď sa vyberie do Bradfordu, ubytuje sa v hoteli. Nemám jej to za zlé, ja sama som dodnes nenašla silu vkročiť do toho domu. Spomienky na veci, ktoré sa v ňom udiali, mi ešte vždy prinášajú nočné mory. O dom sa v čase, keď nie je v prenájme, stará správca.

„Trisha sa ťa už nevie dočkať,“ pokračuje, pričom začujem v pozadí hovoru podpätky jej lodičiek, pretože v nich chodí aj doma. „Nevidela ťa *večnosť*, ako sama povedala.“

„Viem, je to dlho. Ale som rada, že aspoň vy dve sa stretávate celkom často. Poznáte sa... Ako je to vlastne dlho?“

„Och, veď sme šli do pôrodnice takmer narovnať,“ zasmee sa. „Akoby nestačilo, že sme boli spolu skoro každý deň. Tebe sa však nechcelo na svet, tak si o týždeň mladšia...“ *ako Zane*, doplním si v mysli, čo zostalo nevyslovené.

„Dokončím iba ten stĺpček a prídem tam, sľubujem.“ Ani slovom nenadviažem na začatú tému, tobôž už nezmienim *jeho* meno.

„Aj tak nechápem, prečo musíš ísť kvôli tomu do kancelárie. Dnes sa dá predsa písať v pohode aj z domu,“ podpichne ma, na čo si iba povzdychnem. Rozoberali sme to už neraz, a hoci mám notebook aj v byte, prácu si nosím domov len výnimočne, a to vtedy, keď mi horia termíny. Je to moja zásada. Práve ona by to mala chápať,

pretože ako šéfkla uznávaného ženského magazínu to má skoro rovnako.

„Budem sa ponáhľať, v rámci možností,“ poviem rýchlo, zahalím sa ešte do dávky svojho milovaného parfumu a odídem z kúpeľne, pričom za sebou pribuchnem dvere. Môj londýnsky byt síce nie je najväčší, ale vyhovuje mi. Aj tak som väčšinu dní z týždňa v redakcii a trávim tu len víkendy, ak sa práve nevyberiem na potulky – loviť námetty na nové články či spoznávať miesta z dobových novín, v ktorých sa tak rada vrtám v archíve knižnice.

„A vezmeš aj to drahé víno?“

„Áno, aj preto idem do kancelárie,“ prikývnm s úsmevom, ktorý nemôže vidieť, ale môže ho aspoň začuť. „Myslela som, že ho kúpim, ale dostala som ho ako milú pozornosť a myslím, že teta Trisha bude viac než spokojná.“

S buchnutím dverí bytu zanechám za sebou všetko, o čom sme sa s mamou bavili, a zbehnem schodmi nadol. Marcový deň je klamlivo teplý. Jar sa prebúdzá v plnej kráse a mnohé z parkov v Londýne sú práve v týchto dňoch ako rajské záhrady. Zbožňujem, keď sa môžem cestou z práce len tak chvíľku poflákať po cestičkách medzi starostlivo udržiavanými záhonmi kvetov a nemyslieť na nič. Ak chcem dnes ale stihnúť spomínanú večeru v Bradforde, musím si hlavne švihnúť s článkom a zvládnuť cestu autom, takže myšlienky na prechádzku parkom musia ísť bokom. No tie, ktoré smerujú k nadchádzajúcemu večeru, mi nechcú dať pokoj.

Článok napokon úspešne dokončím, uložím ho kliknutím na fialovú ikonku v programe a nechám ho *odležať*, ako tomu zvyknem hovorievať. Nikdy neposielam

šéfovi článok, ktorý dokončím len pár minút predtým. Vždy si ho prejdem ešte raz, keď si trochu oddýchne u mňa v počítači. Poradila mi to kedysi mama a ja tento skvelý zvyk dodržiavam.

Tašku s vecami mám od včera zbalenú a naloženú v aute, takže mi zostáva zastaviť sa iba na čerpačke na výpadovke z Londýna a môžem vyraziť na vyše štvorhodinovú jazdu do rodného Bradfordu. Myslím ale, že dnes mi to bude trvať o niečo dlhšie. Je predsa piatok, takže smerom z Londýna pôjde mnoho áut. Na Bradford je to jeden z hlavných ťahov, preto sa modlím, aby bola premávka plynulá.

Vyzujem si lodičky a vhupeň do pohodlných tenisiek, ktoré sa síce príliš nehodia k sukni a blúzke, ale v podpätkoch by som tú dlhú cestu odšoférovať nezvládla. Navyše, nemusím sa pred večerou prezliekať a môžem tak zísť rovno k domu Malekovcov.

Londýn opustím pred druhou popoludní a keďže si pamätám, že Zaneova mama zvykne podávať večeru okolo šiestej, mala by som to teoreticky stihnúť. Pri najhoršom budem meškať iba pár minút. Aj to platí len v prípade, že sa od môjho odchodu z Bradfordu nič nezmenilo. Teta Trisha je však jedna z tých, čo svoje zvyky nemenia len tak. Sú trvácne a držia rodinu pohromade. Pokúšam sa vybaviť si spomienku na Zaneove sestry, ktoré som nevidela osobne už pár rokov. Hádám sa príliš nezmenili.

Cesta mi ubieha príjemne, užívam si ju. Mám radšej dlhé jazdy než krátke presuny mestom, ktoré bývajú plné stresu a šialeného tempa. V aute mi hrá obľúbená hudba, pri ktorej mi občas zabehnú myšlienky k cieľu mojej cesty. Návrat na miesta, kde som strávila detstvo, kde vznikli prvé priateľstvá i lásky, kde som získala vzdelá-

nie a prvýkrát som si vysnívala, že sa budem živiť písaním rovnako ako mama, má pre mňa isté čaro. Zakaždým sa ma zmocní sentimentálna nálada.

Ale skoro vzápätí, ako mnou prejdú všetky tie príjemné pocity, mi ich zničí jediný, ktorý zo mňa vysaje všetko, na čo *rada* spomínam. Viem, že raz sa ho zbavím a spomienka časom vybledne, no tú viditeľnú budem so sebou nosiť do konca života. Aj keď som sa naučila skrývať pripomienku toho strašného dňa, vždy, keď sa na mňa niekto pozerá dlhšie, než je nutné, polapí ma strach, že predsa len na mne zostalo čosi príliš viditeľné. Že zbadal to, čo poctivo zakrývam každý boží deň.

Do mesta sa dostanem zopár minút po šiestej večer. Zdržal ma nákladniak, ktorý zjavne zabľúdil a motal sa mi v smere trasy pekne dlho.

Na piatkový večer tu je oproti uponáhľanému Londýnu vcelku pokoj. Miniem odbočku na ulicu, kde som vyrastala, a snažím sa rýchlo potlačiť ten pocit v hrudi, ktorý by som mohla prirovnať k nostalgii.

Koľkokrát som bežala tou ulicou nadol, s kamarátmi za päťami a smiechom na perách? Koľkokrát ma Zane zatiahol do vedľajšej tichej uličky, kde sme spolu čarovali na múr starého domu? Už vtedy som videla, ako ho to baví a naplňa. Sem-tam sme boli takí zahĺbení do nášho maliarskeho výtvoru, že na mesto stihol sadnúť súmrak, ktorý vo mne spolu s miestom, kde sme boli, vyvolával hrôzu. Rozpadnuté múry domov, kde dávno nik nebýval, mačka mňaukajúca v diaľke či náhly hrmot mi dokázali rozbúchať srdce strachom. Aj keď si ma Zane za to najprv doberal, napokon mi vzal ruku do svojej a zmizli sme odtiaľ tak rýchlo, ako sme vládali. Pustil ma až pred naším domom. Bola som mu vďačná, že to pre mňa spravil a vedela som, že nikdy, naozaj nikdy, si kvôli tomu zo

mňa nebude ut'ahovať, ako to občas robievali ostatní chalani z partie.

Zanadávam, keď si uvedomím, že až príliš blúdim spomienkami a že vlastne ani netuším, kde teraz Malekovci bývajú. Ako im Zane kúpil nový dom, ešte som ho nevidela. Zájdem s autom ku krajnici a rýchlo napíšem mame správu s prosbou, nech mi pošle adresu. Trvá naštastie iba pár sekúnd, kým mi príde odpoveď: **Mama:** *To nemyslíš vážne! :-)* *Prečo som si myslela, že vieš, kam máš prísť?*

Pretočím oči nad tým, že je schopná doberať si ma aj cez správu, ale v ďalšej mi príde adresa. Stojím totiž na nevhodnom mieste a som rada, že nejdú okolo policajti. Naťukám nový údaj do navigácie a zistím, že ma čaká ešte desať minút jazdy. Budem *isto* meškať. Do hája, bude to trápny príchod, ale hádam to nebude nikomu prekážať.

V cieli cesty prechádzam očami po ulici zisťujúc, kde by som mohla nechať auto. Nájdem však len jediný vhodný úsek, a to presne pred bránou do domu. S malou dušičkou využijem možnosť automatického parkovania, keďže pozdĺžne mi to príliš nejde, a modlím sa, nech nebude musieť nikto odísť predomnou.

Vypnem motor. Ručičky tachometra aj otáčkomera klesnú na nulu, auto stíchne. Nevystúpim hneď. Najprv sa zhlboka nadýchnem. Potrebujem si prečistiť hlavu, pretože sa mi cez ňu prehnało priveľa spomienok a nemôžem byť pod ich vplyvom. S rodinou za múrmi tohto krásneho tehlového domu nás síce spája minulosť, ale teraz už kráča každý z nás vlastnou cestou.

Návraty sú skvelé, poviem si niekoľkokrát za sebou.

Nevedia to, Jena...

Nik z nich o tom nevie.

Zvonček stlačím prstami, ktoré sa mi mierne chve-

jú. Keďže neviem, či ma niekto počul, zazvoním radšej znova. Kroky za dverami vôbec nezačujem, iba sa naraz otvoria a ja hľadím do tváre hostiteľky.

„Si to ty! Vitaj, Jena,“ ozve sa s úprimnou radosťou a vtiahne ma do svojho objatia. Vonia stále tak, ako si pamätám z detstva, keď ma objímala tak často ako ostatné svoje deti. Keď sme so Zaneom dobehli neskoro na večeru, jej objatie nikdy nechýbalo a vždy nahradilo hroziace výčitky, že meškáme.

„Ďakujem, teta Trisha,“ šepnem zastreným hlasom.

„Žiadne *teta Trisha*! Naozaj by som bola rada, keby si ma oslovovala iba menom, dobre?“ pokrúti hlavou, odťahne ma od seba na dĺžku paží a prejde po mne skúmaným pohľadom. Zadržím pri ňom dych, aj keď to celé trvá krátko. „Dlho som ťa nevidela, slniečko,“ usmeje sa a napokon mi naznačí, nech vstúpim. Zatvárim sa rozpačito, ale aspoň kývnem hlavou, že som si tej skutočnosti vedomá. Netuším, čo na to odpovedať a mám trochu strach, že hocaká odpoveď by čaro tých slov proste pokazila.

„Poďme k ostatným, budeš isto hladná po takej dlhej ceste.“

Pousmejem sa a kým sa vydáme smerom do jedálne, vyzlečiem si kardigán a podám jej ozdobnú tašku s fľašou drahého vína zo svojej kancelárie. „Dovolila som si priniesť ti malú pozornosť.“

„Och, to si nemusela, Jena! Ale ďakujem,“ pokrúti Trisha hlavou, vezme odo mňa darček a vykročí chodbou do útrob domu. Som tu vôbec prvýkrát a kým sa držím pri nej, v rýchlosti si obzerám, ako to tu vyzerá. To, čo vidím, ma očarí. Dom má dušu, ako sa vraví, a isto za to môže Trisha s dcérami.

Keď vstúpim do jedálne, som napätá, pretože netuším, kto všetko sedí za stolom.

Či je tu napokon aj *on*.

Kým sa stihnem rozhliadnuť a spracovať tú rodinnou pohodou poznačenú realitu, kráča mi už v ústrety moja mama a objíme ma.

„Dobrá večer,“ pozdravím tak, aby ma počul každý pri stole, a konečne mám možnosť prejsť zrakom po prítomných. Zdá sa, že budeme mať rýdzo dámsky večer, nijaký chlap nablízku. Odľahne mi. Alebo to bolo sklamanie, čo ma nečakane pichlo pri srdci?

Na jednej strane si nedokážem predstaviť, že by sme sa so Zaneom mali stretnúť po toľkom čase, ale na tej druhej po tom túži tá časť môjho *ja*, ktorá stále žije minulosťou. Tá, ktorá potrebuje odpovede na rokmi nahromadené otázky.

„Začali sme s predjedlom, pridáš sa k nám? Mám ho pre teba prichystané v kuchyni,“ preruší niť mojich myšlienok Zaneova mama a vyberie víno z tašky, aby ho položila na barovú skrinku.

„Dám si rovno hlavný chod. Nemusíš si robiť starosti, teta Tri... ehm, Trisha,“ pokrútim hlavou.

„Aké starosti? Si náš hosť, môžeš si priať čokoľvek,“ usmeje sa na mňa.

Uhladím si látku sukne a usadím sa vedľa mamy. Zapletený cop mi sklzáne cez pravé plece, ten pohyb je možnou súčasťou. Ponad stôl, ktorý prekypuje dobrotami a je ozdobený sviečkami v nádherných svietnikoch, sa znova rozleje pohodová, smiechom poznačená vrava, na okamih prerušená mojím príchodom.

Som si vedomá toho, že pohľady Zaneových sestier smerujú na mňa a ich tváre sú isto plné nedočkavosti vyspovedať ma, no kým sa usádzam a komunikujem s ich matkou, neodváža sa ani jedna z nich náš rozhovor prerušiť. Viem tiež veľmi dobre, že to nepotrvá dlho. Ak sa

príliš nezmenili, môžem o chvíľu očakávať doslova križový výsluch.

Vibrovanie mobilu upúta moju pozornosť. Zvuk prichádza z nízkej komody pri stene, a keď k nemu zamieri práve Trisha, pochopím, že patrí jej. Aby nebol narušený chod večera, má vypnuté zvonenie a ja rýchlo dolujem v pamäti, či som stihla s tým svojim spraviť to isté.

„Áno?“ prijme hovor. Zaregistrujem, že na stole, kde sa podáva jedlo, nijaký ďalší telefón nie je. Všetky sú mimo dosahu, a to sa mi páči. Pri večeri sa máme rozprávať medzi sebou a nie hľadiť na displej mobilu.

„Spýtam sa, počkaj,“ vráti sa Trisha s telefónom pri uchu k nám a zastane očami na mne. „Zlatko, stojíš s autom pred bránou?“ Na jej otázku rýchlo prikývnem. A to som si myslela, že nebudem pre nikoho prekážkou, no zjavne to tak bude.

„Mám ho ísť... ehm, preparkovať?“ spýtam sa obratom, aj keď mi je jasné, že ma to tak či tak neminie. Trisha prikývne a odvetí volajúcemu, že sa to rieši.

V ruke zovriem kľúče od auta, ktoré som znova vytiahla z kabelky, a čo najrýchlejšie kráčam k vchodovým dverám. Vykĺžnem z domu len tak, ako som. Vládu už preberá noc a pred bránou ihneď zbadám blikajúce oranžové svetlá. Niektoré vážne čaká, aby mohol zaparkovať pred domom. Asi som vyšachovala z hry Trishinho manžela, napadne mi ako prvé. Pridám do kroku, aby nečakal príliš dlho a neblokoval tak ďalšiu premávku, ale ulicou neprechádza nijaké auto. *Chvalabohu*. V celom tom zhodne aspoň jedna pozitívna skutočnosť.

Keď vyjdem na ulicu a poobzerám sa po oneskorenom návštevníkovi, pri plote, kam nedosiahne svetlo z lúčov, sa pohne postava. Špičkou topánky na chodníku zhasí cigaretu a vykročí ku mne.

„Ospravedlňujem sa. Nečakala som, že by mohol po mne ešte niekto prísť. Ja sama som už meškala.“ Hlas sa mi zachveje nervozitou. Nerada vyvolávam podobné situácie a nerada bývam ich súčasťou. „Hneď si auto preparkujem.“

Stlačím tlačidlo na odomknutie auta, ktoré mi vzápätí zabliká, ako keby ma pozdravilo.

Neznámy vstúpi do kruhu svetla z pouličnej lampy a ja len zbežne obrátim pohľad tým smerom. Avšak akýsi príliš známy pocit mi obalí každý kúsok vnímania. Ustanem v pohybe, som naraz ako zakliata. Oči sa mi vrátia naspäť na to miesto.

Moje srdce ho spoznáva skôr ako moja myseľ. Dych sa mi pri pohľade naňho zadrhne v hrdle. Odrazu vnímam iba jeho, všetko ostatné stráca obrysy, svoj význam i podstatu. Aj na tých pár krokov, čo nás delia, zapôsobí na mňa jeho prítomnosť ako čosi magické, čosi lákavé, a pohladí mi to dušu. Tmavé vlasy má po bokoch skrátene, len na temene sú dlhšie. Oblečenú má tmavú bundu aj džínsy, vďaka čomu splýva s tmou navôkol, ale nemýlim sa.

Nie je to Trishin manžel.

Hľadím na jej syna, ktorého nečakaná prítomnosť mnou prešla skrz-naskrz.

Nemusí ani prehovoriť.

Stačí mi jeho úsmev, ktorý je napoly lenivý, napoly odzbrojujúci, a mne sa v okamihu vyrojí v hlave nespočetné množstvo momentov, keď ma obdaril úplne rovnakým. Mám naraz pred sebou Zanea, ako som ho vídala, keď mi bol ešte nablízku. Každý boží deň. Chalan, čo práve stojí azda trochu neisto na chodníku asi tri kroky odo mňa, prežíval vtedy so mnou všetko, čo sa dialo v mojom živote, a ja som mu to naplno oplácala. A te-

BARBORA ASTOR

raz... Uvedomím si, že moja hlava to akosi nezvláda. Intenzita vnemov, čo ma v okamihu premôžu, ma dostáva do stavu, akoby som bola tesne pred explóziou. A tak si doprajem hlboké nádychy, jeden, dva, tri, štyri.

A on? Sleduje ma pohľadom spod dlhých mihalníc a zrejme v duchu uvažuje, čo si môže dovoliť. Ako sa zachovať. Keby som mu lepšie videla do tváre, možno by som mu na nej čítala rovnaký šok a pochybnosti, aké ovládajú aj mňa.

Bože, zmenil sa... Je dospeljší, príťažlivo vážny a ešte krajší, než si ho pamätám. A prečo ho, sakra, túžim objasť? Rozbehnúť sa mu do náruče a uvítať ho, akoby tie uplynulé roky ani neexistovali? Chýbal mi ako nikto iný na svete. Lenže, bolo to iba jednostranné. Pochybujem, že mu moja neprítomnosť akokoľvek narúšala dni plné nových dobrodružstiev.

Nepohnem sa smerom od neho, ale ani bližšie k nemu. Stojím na mieste, akoby som tam zapustila korene, a zostávajúc pod vplyvom prekvapenia nechávam rozhodnutie, čo sa bude diať ďalej, celkom na neho. Preruším však aspoň ticho medzi nami a s malou dušičkou šepnem: „Zee?“

On sa krátko zasmieje. „Tak mi už celé veky nik nepovedal, *Nena*.“